

VASILIE POGOR

POESII

MAGNITUDO PARVI

Trecuse noaptea vesel în jocuri și cântare
 În zori de zioă oaspeții voios se despărțeau,
 Pe fruntea dragei mele pusei o sărutare
 Sîncet plecai și eu.

Desert era orașul, în somn adâncit âncă
 Sî pasul meu pe pietre departe răsună,
 A clopotului voace, în linistea adâncă
 Pe credinciosi chema.

Dar nîmenea în lume la rugă dimineței
 Să plece capul, nimeni pe lume nu venea;
 Străin, de mulți ani âncă în mijlocul cetăței,
 În van bronzul gema.

Sî singur eram martur la jalnica trădare,
 Eu trecătorul sceptic cu suflet neinvins,
 S'atunci o nenteleasă s'adâncă întristare
 Deodată m'a cuprins.

Era intunecoasă biserică vecină
 și greu pe temelie sta turnul aşăzat,
 Cu capul plecat însă sub bolta bizantină
 Tăcut eu am intrat.

Făclii de ceară două, clișind în depărtare
 În mijlocul tenebrelor lugubru luminau,
 Bătrânul preot, dascălul, plecați pe-o carte mare
 O rugă murmurau.

Imaginiile sfinte de trupuri inegrite
 De arta cea barbară totuș mărturisesc,
 Departe de natură în linii convenite
 Ele se năștepenesc.

Luminile incerte în noaptea întunecoasă
 Reliefuri aurite pe-alocuri ridicau,
 Dar toate erau triste în forma monstruoasă,
 De tremur mě umpleau.

Peste-un morment piciorul deodată eată trece;
 De la morment spre ceruri am vrut a mě uita,
 Suntu pe-a mele spete a boltu mantă rece
 Cu greu că m'apăsa.

Cuprins de-un miros straniu de colb și putrejune,
 Un aer de cavernă, un ce nedefinit,
 Uitasem lumea vie, uitasem că sunt june,
 Eșii înădușit.—

Sub stresina bisericei o bătă răndunică
 Făcuse cuibul tainic, cu artă rotunjit

Și pui scoteau capul pe borta mititică
C'un dulce ciripit.

Și muma sbura vesel în cercuri variate
Mâncarea dimineaței ea urmărea ușor
Și tot era lumină și totul vîtate
    Și tot era amor!

Căntarea păsărulei e rugă cea divină!
Religiuni, popoare pot a se nimici;
Lipsească chiar credința sub bolta bizantină—
Altarul e aci!

Aci în cuibul vesel se sterge-orice eroare!
A oamenilor visuri în timp se risipesc,
Dar „glorie natură!“ la răsărit de soare
    Toti pui ciripesc!

(Conv Lit. i Noemb 1867).
